

Szívből köszönöm családomnak, feleségemnek Eszternek, lányainknak Rékának és Dónának, hogy élhetem azt, amiről írok! Hálás vagyok Szüleimnek, mert (remélem örömteli) áldozatuk árán azzá lettem, aki vagyok. És köszönöm minden segítőknek, aki anyagi, szellemi vagy lelki hozzájárulásával támogat missziómban, a férfivá válás útjának társadalmi szintű újjáépítésében!

Írta: Bedő Imre

Szerkesztő: Krúdy Tamás

Korrektor: Kuti László

ISBN szám: 978-615-00-3708-0

Kiadja: FK Management Kft.
Cím: 1037 Budapest, Zay u. 3.
www.ferfiakklubja.hu

Garfika: Pintér Zsolt – NetChilli Kft

Nyomda és szerkesztés: Co-Print Kft. (www.co-print.hu)

Felelős vezető: Gebauer Gergő

2018

TARTALOMJEGYZÉK

I. A FÉRFI-NŐ SZÖVETSÉGMEGALAPOZÁSA	7
Bevezetés	9
Mi történt a családdal?	19
Férfi és nő évezredes egyenlősége.....	21
A kultúra megtartó ereje.....	27
Mi a hagyomány, és használható-e ma?.....	31
Mi bomlasztotta szét férfi és nő szövetségét? Mi történt a családdal?.....	43
Mi sújtja a mai családokat? – Felismerések és megoldások.....	53
Férfiak és nők szövetségben!	55
Mi is az, hogy szövetség?.....	57
Mi tartotta meg férfi és nő szövetségét korábban?.....	61
<i>A korlátok megtartó ereje</i>	62
Férfiak szövetsége.....	67
A férfi-nő szövetség célja	69
Csak a népmesékben élnek boldogan, míg meg nem halnak?....	71
Mi a családalapítás és a család célja?.....	77
<i>Az erkölcsi alapok megerősítése</i>	77
<i>Az érzelmi világ kifejlődése</i>	82
<i>Nemcsak egyént, hanem társadalmat nevelünk</i>	85
<i>Kapcsolódásképesség – a sikeres élet hagyatéka</i>	88
<i>A család ajándéka a cégeknek, a gazdaságnak</i>	96
Mikor leszünk érettek a családalapításra?.....	105
Miért kell mindezt megérteni?.....	109

II. A FÉRFI-NŐ SZÖVETSÉG MEGTARTÁSA	111
Miért nehéz?	113
Az első akadály leküzdése	115
A férfi-nő szövetség legnehezebb időszaka.....	117
Az életközépi válság, a férfi és a családfő	123
Új jelenség – Nők az életközépi hullámvasúton!	131
A Családfő mint megkérdőjelezhetetlen megtartó erő!.....	133
Mi a tanulság?	137
Az életközépi válság szüli a Királyt!.....	141
Hit és férfiak – A második gyermek születése a férfiak vállán ..	145
Az elköteleződés lehetne a válasz?	151
A családot romboló piaci programok	157
Milyen zátonyok közt navigáljuk családjainkat?.....	159
Ki viseli a nadrágot a családban?.....	163
<i>Női ügyvezetés a családban</i>	164
<i>Amikor a férfi családfő</i>	169
<i>A családfő mint legfelsőbb minőség</i>	172
<i>Család vezetése összefoglaló</i>	175
Férfi és nő – az alapfrusztrációk csatája.....	177
<i>A kiszolgáltatottság csapdája</i>	177
<i>Ki tartja el a családot?</i>	181
<i>Férfi és nő új szövetségének alapja</i>	185
A függetlenség csapdája.....	191
Férfi- és női szerepek negatív „programja”	197
<i>Mi tartja össze a házasságokat?</i>	200
<i>A felségterületek csodája</i>	201
A korlátoktól való megszabadulás csapdája	205
<i>Lehetünk-e szabadok a párkapcsolatainkban?</i>	210
Az Önmegvalósítás programja.....	213
<i>Mi legyen az önmegvalósítás helyett?</i>	216
Az „akarj többet” helyes értelmezése.....	219
Az „élni akarok” programja	223
Összefoglalás	227

A család az idő fogságában!	229
Kinek a kezében van a jövőnk?	231
Pénz vagy élet – tényleg választani kell?	233
<i>A Család, a Férfi, a Pénz és az Idő!</i>	234
A férfiak különös, XXI. századi felelőssége.....	239
A szabadidő élet-halál kérdése?	243
Énidő.....	249
Külön idő.....	255
Személyiségfejlődési idő – spiritualitás?	259
Az online játék, a függőség, a férfiak és az idő.....	265
Házimunka és az Idő.....	273
Az idő áldozatai vagyunk? Vagy önmagunké?	275
A generációs különbség csapdája	277
Az egyszűly helyrebillentésének szabálya.....	281
Időcsapda és az életünket kísérő intézmények.....	283
Szabadulás a csapdából – a negyvennyolc órás szabály	287
Jövőnk a férfiak vállán	293
A családot támadó társadalom	299
Összefogás az elváltakkal	301
A gyilkos mantra hatalma	305
A csábító életstílus örvényében	309
Család a piacok nyomása alatt	313
Férfi és nő szövetsége az „új ember” teremtésének csapdjában.....	317
HAJRÁ EGYÜTT!	321
Hogyan tartsuk meg a szövetségünket – gyorskalauz.....	323
Hogy teremtsünk egy jobb világot?	327

KI VISELI A NADRÁGOT A CSALÁDBAN?

Könyvünk szempontjából az egyik legfontosabb tisztázandó kérdéshez jutottunk. Ki a családfő? Mi a dolga? Ki vezeti a családot? Ki kinek engedelmeskedik? Megannyi nagyon neuralgikus kérdés. De ha már belevágtunk egy olyan könyv olvasásába, ami a családfői felelősségről szól, nézzünk szembe bátran ezzel a kérdéssel is!

Érdemes lebontani az egyik legkomolyabb férfi-nő feszültségéhez vezető „programot”, mert a családi vezetésen való osztozkodás, a családfő intézményén való civódás nem új keletű, más országokban, más népeknél sem ismeretlen probléma. Mára általánossá vált erről a polémia, és ezzel együtt általános a félreértés is, ami a „nemek háborújának” ezt a fontos „hadszínterét” körülveszi. Hogy lássuk, máshol sincs ez másképp, arra példaként szolgáljon a következő humoros történet.

Az idősebbek talán emlékeznek Margaret Thatcher brit miniszterelnök asszonyra, aki tizenegy éven át erős kézzel irányította Nagy-Britanniát 1979-1990 között. Férfiakat meghazudtoló keménysége, kitartása, teherbírása miatt kapta a Vaslady becenevet. Életéről nagy sikerű játékfilmet is forgattak. Az ő férje volt Sir Denis Thatcher, akit egyszer kíváncsi újságírók az otthoni viszonyokat firtatva megkérdeztek:

Öntsünk hát tiszta vizet a pohárba! A családfő mibenlétének kérdését külön érintetem a Férfienergia című könyvemben, egy teljesen más aspektusát tárgyalva. Mielőtt újra felvenném a fonalat, előbb nézzük meg, mire támaszkodunk, amikor a család vezetésének ma is működő gyakorlatát mutatjuk be.

*„Sir Thatcher, önöknél ki hordja a nadrágot?”
A frappáns válasz nem késett: „Én – mondta Sir Thatcher –, de én is vasalom!”*

Nem modern kutatásokra, nem mesterséges, tanulandó és alkalmazandó elméletekre, nem pszichológiai okfejtésekre, és végképp nem a mai, széteső gyakorlatra alapozunk.

Van ennél sokkal biztosabb bázisunk, amelyik kibírta az évezredek viharait, és amelyik ma éppen olyan aktuális, mint pár száz éve. Ez pedig a saját kultúránk. Örülünk, hogy van mihez nyúlni, amikor modern megoldásokat keresünk ma!

Bölcs kultúra a mienk. A családon belüli vezetés ősidők óta kiegyensúlyozza férfi és nő között a viszonyt. Nem kellettkezmozgalmak, csakis a teljes egyensúly teremtett hosszú távon fennmaradó, működő családi rendszert. Kultúránk a női ügyvezetés és férfiúi családfőiség egymás mellé rendelt kettősében teremtette meg annak a feltételeit, hogy évezredekig álljuk a sarat. A nő a család ügyvezetőjeként lát el vezetői feladatot, míg a férfi családfőként. Lássuk, miben is áll ez!

NŐI ÜGYVEZETÉS A CSALÁDBAN

A magyar kultúra a *nincs* kultúrája. Bár a XX. század második fele előtt ez a világ minden kultúrájára igaz volt, beleértve az Amerikai Egyesült Államok és Nyugat-Európa embertömegeit is. És igaz ez ma is a világ népességének nagyobb részére. Évezredekken keresztül az határozta meg a családok, és ezáltal a férfi és a nő együttműködését, hogy soha nem volt bőség. Azért dolgoztak reggeltől estig, hogy a következő telet túléljék. Nem halmoztak fel tartalékokat, nem építettek vagyonbirodalmakat. A *nincs* kultúrájában szigorú beosztással kényszerültek élni.

A mi falvainkban a téli disznóvágás az egész éves zsír- és húsfogyasztást volt hivatott biztosítani. Elődeink nem ettek naponta háromszor húst, mint mi ma, amikor erre a túlzásra reakcióként vegetáriánus és vegán mozgalmak indulnak. Az élet is segítette, hogy az ember mindenevő

lévén is egészségesen, mindenből mértékkel fogyasszon. Zöldség és gyümölcs egyszerűbben – bár ugyanúgy rengeteg munkával – és jóval nagyobb mennyiségben volt előállítható, mint hús, ami kevés volt és drága. Erdélyi értelmiségi nagyszüleim még heti kétszer ettek húst, szerdán és vasárnap, akkor is inkább tyúkhúslevest, vagy rántott csirkét. Az étkek zömét alapzöldségek tették ki, mint a káposzta, hagyma, kukorica, krumpli és a könnyebben hozzáférhető háztáji tejtermékek. Ebben a világban nem fordulhatott elő, hogy a padlásán száradó kolbászból valaki kénye-kedve szerint vagdoshatott, mert akkorát kapott a rangidős nagymamától a sodrófával, hogy attól koldult. Ahhoz, hogy egész évre jusson, szigorú terv szerint fogyhatott minden alapélelmiszer – a zsír, a cukor, a liszt, a szalonna, a kolbász. És ezt a beosztást szigorú felügyelettel a nők irányították.

Házon belül a mi kultúránkban a nő vitte a vezető szerepet, a házon kívüli feladatokban a férfi. Amint ebben a mondatban is rávilágítottam, láthattuk, hogy sosem egymást, hanem a feladatok megoldásához szükséges munkát vezették. Ahhoz voltak beemberi erőforrásokat (családtagok, gyermekek, szomszédok, közösség távolabbi tagjai), vagy éppen állati, később gépi támogatást. Az pedig, aki vezette az egyik-másik területet, vállalta a felelősségét is annak, hogy ott minden rendben menjen. Így lett a nő a család ügyvezetője, aki mindent felügyelt, amire a családnak szüksége volt. Kinek kell új ruha, melyik cipőt kell cipészhez vinni, melyik gyerekeknek van szüksége táskára stb.

De a nő felügyelte a tisztaságot is – hogy csak egyet ragadjak ki a sok feladat közül. Ne felejtjük el, régen a takarítás más jelentőséggel bírt. Nem azért látunk annyi hímezett fali díszet a régi házakban, amelyek a „tiszta ház, jó gazdasszony” logikai kapcsolatot célozták kőbe vésni, nem azért tették mércévé a tisztaságot, mert a nőket rabszolgasorban akarták tartani, biorobotként megalázni. Azért volt fontos a kifogástalan tisztaság és a takarítást mércévé szigorítani, mert az akkor behordott kosz

*Férfi és nő szövetségében
nem egymást vezették,
hanem a vállalt feladatmegoldás
élére álltak!*

nem városi por volt. Ha nem takarították állandóan döngölt földpadlós vályogházait, falusi portáljait, akkor hamar elszaporodtak a bogarak, rágcsálók, járványokat hordozó kórokozók. Az ügyvezető akkor is azt mondta a férfinak, „ha be mersz lépni csizmával a küszöbön, akkor letöröm a lábad”. De képzeljük el, akkor a csizmára nem a mai por, hanem disznótrágyalével, tyúkürülékkel keveredett széna-szalma, erjedő rothadt gyümölcs, sár és megannyi más veszélyes anyagkeverék ragadt. Olyan vírusok és baktériumok hordozója lehetett minden kosz és kárttevő, amelyek ellen sokszor nem volt gyógyszeres vagy gyógynövényes védelem. Életbevágó, egészségügyi kérdés volt a takarítás. Nem csoda, ha a koszos házat engedő nőt az egész társadalom megvetette.

*De megvetette a szántatlan földdel, rendezetlen udvarral,
gondozatlan szerszámokkal rendelkező, munkakerülő,
kitartásban és teherbírásban nem jeleskedő férfit is.*

Mert a feladatok elvégzése nélkül veszélybe került a család. Nem a városi „átmeneti életszínvonal csökkenésének” veszélye leselkedett rájuk, hanem az éhhalál, fagyhalál, járványok és mindenekelőtt az önfenntartás kultúrája átadásának ellehetetlenülése. Mert ha nem tanították volna meg a kemény munkára gyermekeiket, akkor azzal arra ítélték volna őket, hogy a társadalom periferiájára sodródva tengődjenek, elpusztuljanak. (Próbáljunk meg elgondolkodni ennek mai, városi analógiáján, mit adunk mi a gyermekeink kezébe?)

A mi kultúránkban a házon belüli dirigálás (ügyvezetés) tehát ősidők óta a nők feladata volt, és ez biztosította a „nincs” beosztásához szükséges szigort és a család működését. Férfiaknak mondom, hogy mai, modern, városi férfiként nekünk is összeszorul a gyomrunk, amikor azt halljuk, hogy az urbanizáció kezdetén, amikor a férfi bére elég volt a család fenntartásához, a férfi hazavitte a fizetést, és leadta az asszonynak. Szinte elképzelhetetlen kiszolgáltatottság ez ma. Egészen addig magam is furcsállottam ezt, ameddig egy tapasztaltabb emberrel, Molnár Ferencsel,

az Ilcsi Szépitő Füvek tulajdonosával egy beszélgetés rá nem világított a lényegre. Az 1970-es évek Magyarországon (azaz nem a kőkorszakban, hanem akkor, amikor én már javában cseperedtem) Feri is leadta kevéske fizetését, pár sörrre meg cigire kért vissza belőle, ha jutott. Azóta nagyon jól menő vállalkozása van, nincsenek anyagi gondjai, de ez a tapasztalata akkor is felbecsülhetetlen. Azt mondta, a kevés beosztáshoz olyan komoly tervezés kellett, amit a feleség jobban csinált. Ahhoz, hogy a hó utolsó napjára is jusson paprikás krumpli, és ne éhezzenek, ahhoz oda kellett adni a pénzt az asszonynak. Azaz – mondom én – oda kellett telepíteni a beosztás jogát és egyben a felelősségét is. De ez nem volt nehéz, mert a paraszti világból ezt a kultúrát magunkkal hoztuk.

A női ügyvezetés tehát kulturális alapvetés, értelmet ad a nő létének, biztonságot a családnak, erre épül a nő önbecsülése és megbecsültsége. A mai, városi létünkben kevés házon kívüli feladat maradt. Nem szántunk, nem rendezzük az istállót és a csürét, nem patkoljuk a lovat, nem kell mindennap kihordani a trágyát. Azt is mondhatnánk, beszorultunk a lakásokba. Még a családi házak zömét is lakótelepi lakásként használják a fiatalabbak, az udvarra nem gazdálkodni, csak napozni járnak ki. És mégis kell egy ügyvezető. Nem lehet úgy élni egy családban, hogy mindenki mindenért felelős, mert az működésképtelenséget eredményez, vitára, egymásra mutogatásra ad lehetőséget. Átváltoztatja a „ki vállal több feladatot?” nevű játékot „ki hárít több feladatot?” játékká. Ennek romboló hatását sokan szenvedik el ma.

A nőnek tehát viselnie kell az ügyvezetés felelősségét. Ügyvezetővé tenni senkit sem lehet, azt valakinek vállalnia kell! Továbbra is egy kézben kell lennie a „ki nőtte ki a cipőjét, és hányas lába van?” kérdéstől az „elfogyott a mosópor” kérdésig. De a férfinak is el kell fogadni, hogy a városi lét által lakásokba szorított életben feladata, hogy részt vállaljon a család körüli mindenféle „benti” munkából. Belátja, hogy sok munkát elvégeznek a gépek, de a maradék feladatok azért sorakoznak. Mivel ma a

A család női ügyvezetése létszükséglet, kultúránk és a biztos jövőépítés ősi jó gyakorlata!

legtöbb időt a munkahelyeken tölti férfi és nő, ezért otthon csak maradék időben vannak. Maradék időben a maradék munkát ugyanúgy együtt kell végezni, mint őseink a sok fizikai munkát, amit egész nap csináltak. De ezt valakinek irányítani kell! Ennek a felelősségét valakinek vállalni kell.

Jó, ha ezt a felelősséget a nő szeretettel vállalja. Nem vezet jóra az „elfogyott a kenyér, annyi eszed sincs, hogy hazafelé beugortál volna a pékhez” „feladat kiosztás” a férfinak. Férfiként viszont be kell látnunk, hogy az együttműködésben való részvételünk éppen a szűkös maradék idő beosztása miatt hihetetlenül nehéz.

Be kell látnunk, hogy női ügyvezetés mellett tudjuk a legjobban működtetni a családjunkat. Be kell látnunk nőként és férfiként is, hogy ez nem főnök-beosztotti viszony, hanem összekapaszkodott szövetségesek együttműködése a közös sikerért.

Olyan szövetségesek összekapaszkodása, akik közül egyik viszi az operatív irányítás felelősségét, a másik pedig motorként hajtja előre a család hajóját.

És igen, ide tartozik a férfi-felsőterület is, ami a magyar felelősségterület rövidítése. A téli gumibroncsok lecserélése, a csöpögő csap megjavítása, a kiegészítő villanykörte kicserélése, a műszaki cikkek beszerzése, a nehéz fizikai munkák mindegyike, a veszélyes dolgok, a zord körülmények között teljesítendő feladatok és sorolhatnám, mind olyan feladatok, amelyeknek az operatív vezetése még abból az időből maradt rá, amikor a házon kívüli dolgokért egyedül ő volt a felelős. Ez a felelősség arra szólít bennünket, férfiakat, hogy magunktól keresve a feladatot megoldjuk ezeket a család javára. Az ősi kód az, hogy mindent, ami nehéz (vagy kellemetlen) munka, feladat, azt a férfi vállalja! És a nőtől szeretettel kapott feladatokat legjobb tudásunk szerint illesszük be ezek közé.

Fontos még egyszer hangsúlyozni mindkét nem számára: az ügyvezetés feladatát valakinek vállalni kell! Nem lehet a gyepőt a lovak közé dobni! Nem mutogathatnak egymásra a pár tagjai, nem menekülhet

mindkettő ennek felelőssége elől. Egyezzenek meg! Vállalhatja a férfi is, ha nekik úgy a jobb. A tapasztalatok viszont azt mutatják, hogy a női önbecsülés, a megbecsültség legfontosabb eszköze az a siker, amit ennek a felelősségnek a vállalása eredményez.

A női ügyvezetés tehát egyértelműen nem hatalmi eszköz, hanem a család működtetését biztosító praktikus intézmény.

Ezért sincs helye alá- és fölérendeltségről beszélni hatalmi szempontból. De ha valahová felelősséget telepítünk, akkor a feladat sikeres ellátásához szükséges erőforrások beosztását is oda kell telepíteni. Ilyen erőforrások ma a pénz, a családtagok munkaereje és a gépek. Ezek irányítása, igénylése, szükség esetén konstruktív vita mentén is az ügyvezető dolga. Ahogy a siker is az ő vezetői munkáját dicséri. Ebből a sikerből jutnak részek mindazoknak, akik hozzájárultak a közös működéshez, előre haladáshoz.

AMIKOR A FÉRFI CSALÁDFŐ

Zseniális kultúránk másik családvezetési „termékeként” térjünk most rá a család irányítását férfira kiegészítő családfő intézményére. A Férfienergia című könyvben már többször felmerült a családfő fogalma mint *a férfiakat felelősségvállalásra kötelező, korlátozó kulturális elem*. Sajnos mára már nem mint a jövőteremtés zálogát, hanem mint valami kiüresedett, a nőket lealacsonyító, a férfiak hatalmaskodását alátámasztó ósdi intézményt emlegetik a médiában, a mindennapjainkban.

Mi történik, ha ma megkérdezzük egy férfit, hogy mit jelent családfőnek lenni? Azt fogjuk látni, hogy behúzza a nyakát, összeszorul a gyomra, és inkább eltereli erről a szót, mert csak a vita, esetleg a megaláztatásának, kudarcának emléke van belőle. Ha nőket kérdezzük, akkor legtöbbször elsötétedő tekintetek és agresszív vagdalkozás, egyfajta szélmalommal küzdő szabadságharc kezdődik.

Tisztázzuk! A családfő nem az az ember, akinek éjjel-nappal igaza van! Aki minden apróságban tirannusként egyedül dönt. Jó és rossz között bárki tud dönteni. A családfő akkor szükségeltetik, amikor nehéz a helyzet, amikor rossz és rosszabb közül kell választani. De dönteni kell, mert a döntés halogatása maga is döntés, amelyik csak súlyosbítja a helyzetet. A döntés felszabadít, elindítja a változást, a megoldás felé lendíti a helyzetet. És a családfőnek vállalni kell a felelősséget akkor is, ha rosszul döntött. Majd kijavítja. Bátorság kell ehhez? Kockázatvállalás? Önbecsülés, mások megbecsülése, a közös célok tiszteletben tartása? Bizony ez mind. Ki mondta, hogy könnyű? De látni kell, hogy a családfő intézményének megtartása azért szükséges, hogy ha kell(!), akkor megnyilvánulhasson. Ha kell!

Nevetséges pojacává válik az, aki állandóan hadakozik, hogy ő lehessen a családfő. A családban ez nem a gyermekek, hanem a felnőttek terepe.

Ha feláll egy férfi, és kijelenti, hogy ő a családfő, és a nőnek csak halványan is mosolyra rándul a szája, vagy leheletnyit is összeszűkül a szeme, annak a férfinak vége! Egyáltalán nem fordulhat elő, hogy a férfi belekényszerüljön hangos csatába a családfőségért, hogy ki kelljen jelentenie, ő az. Jó esetben teljesen egyértelmű, hogy ő az. Valamint az is, hogy a férfi tisztában van ennek a felelősségével, a pozíció által gyakorlatban rárótt kötelességeivel.

*Senki sem teheti családfővé magát. Csak mások tehetik azzá.
Egy férfit csak egy nő!*

Hölgyek! Meg kell érteni, hogy a családfő intézménye a nők által működtetett férfitmotivációs eszköz! A férfi akkor működik jól, ha felelősséggel, kötelességgel van megterhelve. A nő által a férfit megalázó főnöki utasítás soha nem megoldás. Kifarolás, feladás, kiégés, munkamániák, alkohol, drog, szerencsejáték, depresszió, rák és mindenféle más betegség lehet a következménye – de a férfi felelősségvállalása biztosan nem! A férfi vezetővé tétele, a vezetés nehézségeinek „a vállára terhelése” az okos nők fegyvere. Azoké, akik felelős Társat akarnak maguk mellé! A családfőség tehát a *férfiak szolgálatra fogásának és szolgálatvállalásának* eszköze!

Ehhez persze kell egy férfi, akit különösen motivál, ha szükség van rá. És romba dönti, ha nincs. Nincs rombolóbb annál, mint amit ma lépten-nyomon hallunk: a nők mindent meg tudnak csinálni, amit a férfiak, akár még jobban is. De nincs lehangolóbb annál sem, amikor egy férfit semmi sem motivál, csak saját gyermeki önzőségének a kiélése. Hiába hoz haza sok pénzt, egy nő soha nem fog egy gyermeket férfinak tekinteni! Otthon is bizonyítania kell, mintha a munkahelyi teljesítménye nem is létezne.

Nem győzzük elégszer hangsúlyozni, hogy a családfőség nem arról szól, hogy ki a főnök.

Ha tudjuk, hogy a családfőség szolgálat és felelősség, ha megérezzük, hogy a férfiak felelősségbe való bevonásának eszköze, akkor kiviláglik, hogy a családfő nem is hatalmi, hanem színtisztán praktikus intézmény.

Ami a férfiakat kötelezi! Sőt, korlátozza, mert az egész életük (munkájuk, barátaik, időbeosztásuk) alárendelődésének célját egyértelműsíti! Nincs kétség, hogy mi a prioritás!

És hogy milyen családfőnek lenni? Olyan, mint a legdurvább extrém-sport. Élen járni, utat mutatni ügyesség, bátorság, felelősség és művészet! Mert mindig, de mindig a nehezét kell vállalni!

Amikor jól mennek a dolgok, vezetni könnyű. Olyankor nehéz vezetni, amikor a helyzet éles. Amikor a palló, amin lépkedsz, keskeny, vékony, kockázatos, felelősségteljes, ismeretlen helyre vezet. Aki élen jár, az végső döntéseket hoz, kockáztat. Utat tör, példát mutat, mintát teremt. Egyensúlyoz, kiegyensúlyoz. Az élen járás döntés, amit vállalni kell. Régen a férfit a hagyomány, a közösség nyomása belekényszerítette a vezetői szerepbe, és a férfiak többsége fel is tudott nőni a feladathoz. Ma, amikor a tradicionális atyai, férji, férfiúi tekintélyt kikezdték, a férfiak nem hagyatkozhatnak a pozícióból fakadó autoritásra, hanem nap mint nap újra ki kell azt érdemelniük, mint minden karizmatikus vezetőnek.

Ez természetesen sokkal nehezebb, de távolról sem lehetetlen, és alapvetően szükséges hozzá a nő együttműködése.

Aki mások előtt jár, az alkalmazkodik hozzájuk, bevárja őket, és arról gondoskodik, hogy épségben és együtt jussanak el oda, ahová indultak. Aki mások előtt jár, az vész helyzetben egyedül viseli a vezetés terheit.

Ennyit tehetünk, és ezt tennünk kell állhatatosan! Akkor is, ha ki vagyunk szolgáltatva, mert a családban a férfi önmagát nem teheti vezetővé, csakis a nő teheti őt családfővé! Ha a nő ezt bármilyen jó teljesítmény esetén is egy játszma részévé teszi, akkor a férfi lehetőségei gyakorlatilag megszűnnek.

Tegyük mindig és minden körülmények között a dolgunkat, és bízzunk a társunkban, aki meg fogja hálálni ezt a bizalmat! A családban a családfő helyét kiérdemelni lehet, kiharcolni nem érdemes.

A CSALÁDFŐ MINT LEGFELSŐBB MINŐSÉG

A családfői feladatkör legfontosabb eleme a család minőségének meghatározása. Nem egyszerű, de végtelenül magasztos és igazán embert

Férfiak! Az asztalfőre méltóvá kell válni, és méltónak kell maradni! Folyamatosan akarni, merni, tudni kell az asztalfőre ülni!

próbáló feladat. A családfő ugyanis az Isten helytartója a családban! Régebben ezt úgy mondták, hogy *az apa a család papja*.

Próbáljuk ezt minőségi mércének felfogni, függetlenül attól, hogy vallásosak vagyunk-e vagy sem. Azt hiszem, hogy nem lehet ennél egyértelműbben kifejezni azt a minőséget, amit emberileg, szellemileg, lelkiileg és fizikailag megkövetel a családfőség az emberfi-

ától. Aki Isten helytartója a családban, az az életével, hozzáállásával, az általa képviselt értékekkel, de a hanghordozásával, a szerető szigorával, vagy éppen gondoskodó következetességével folyamatos példát mutat. Aki családfői szerepet vállal, az óhatatlanul is vállalja ezen minőség képviselését. Mindenki őt figyel, minden szem rá szegeződik,

hogyan bizonyos helyzetekben mit tesz, miként áll helyt. Ha beszélnek róla, ha nem. Ha tetszik neki, ha nem. Ez az élet természetes velejárója. Rendezettségében, tisztaságában, a mindennapok rutinjában való helytállásban olyan a család, mint az asszony – tartja a régi mondás. De a viharokban megtartó értékrendjében, erkölcsi alapjaiban, megingathatatlan eszmeiségében, évszázadokon átívelő alapjainak szilárdságában olyan a család, mint a férfi.

Isten helytartójának lenni annyit jelent, hogy a családfő képviseli a családban elérhető legmagasabb erkölcsi mércét minden tekintetben. Nem szóban, hanem másolható példával, mintaként elől járva!

Hogy ez félelmetes? Igen, az. Ehhez a feladathoz kell felnőni! Csodálkozunk, ha sokan elkerülnék ezt? Pedig ha tudnák, milyen nagyszerű kaland elindulni a saját csúcscsúcsaink felé! Milyen fantasztikus érzés egyre mélyebbre hatolni önmagunkban, ugyanakkor egyre magasabbra törni a személyiségfejlődésben! Hogy mekkora sikerélmény tartással bírni, amikor az próbára tétetik. És milyen boldogságot ad az a bizonyosság, amit gyermekeink felnőttkori sikere igazol vissza. Amikor gerinces lépéseink az unokáink nevelésében tükröződnek vissza, és jelzik, hogy a megpróbáltatások során jól cselekedtünk. Amikor univerzális értékrendet adunk a következő évezredekre. Igen, évezredekre. Nem évtizedekre. Amikor énünk legjavát építjük be a jövőbe, és nem mindent feladva, behunyt szemmel menekülünk át az életünkön, pálinkával hesegetve el magunktól létünk értelmetlenségének rémét: hogy utánunk a vízözön. Amikor beleállunk, és a jövő pillérjeként vesszük vállunkra a terhet, ma.

Így is összefoglalható a felelősségünk férfiként, családfőként. Mindegy, hogy mit hoz a technológiai fejlődés, hogy a robotok elveszik-e a munkánkat, vagy, hogy lesz-e háború, és ki marad életben. Mi naponta mindent megteszünk, hogy a következő évezredet biztosítsuk. Olyan

értékeket adunk át, ami az utánunk következő generációk számára biztos alapköként funkcionálnak. Olyan vállalat biztosítunk, amire nyugodtan felállhatnak.

A mi vállunk az, amire telepítjük a jövőt. És közben fejet hajtva megköszönjük az előttünk járó nemzedékeknek, hogy az ő vállukon állhattunk.

Mert ha nem így lenne, már nem lenne, aki leírná ezeket a szavakat. És nem ismernék fel az itt elhangzottak valóságát.

Panaszkodunk a XXI. században, hogy nincs valódi férfifeladat? Mert a város elvette a favágás, a lóval szántás és a disznóvágás lehetőségét? Megfosztott a család karddal történő megvédésétől? Kell a feladat? Hát akkor itt van! És mielőtt elkezdenénk kibúvót keresni, szólok: Isten helytartójának lenni a családjainkban mindig, mindenkor feladata volt a férfinak, és mindig az is marad. Ez az egyik különlegesség, ami hozzátehet a nővel való szövetségéhez és az azt megtestesítő családhoz. Ez az egyik legfontosabb lehetőség arra, hogy a férfi a jövő építésében maradandót, valami örök dolgot adjon önmagából. Az elkövetkező évezredek során épülő Déva várába így építheti be önmagát. Ez a végtelenbe törő áldozat az igazán férfihoz illő feladat. Amiben kiteljesedhet, és mindazzá válhat, amivé válhatna. Ahol elindulhat a belső létráján a fellegek fölé. Ahol bejárhatja tökéletesedése teljes útját, mindent, amire meghívást kapott. Hisz nem az isteni tökéletesség a cél, hanem a *tökéletesedés* – mondta a XX. század legnagyobb harcművésze, Bruce Lee. És a tökéletesedés útja folyamatos sikerélményt nyújt annak, aki járja. Példája mindenkit felemel. Mintájának örökítése generációk boldogulását alapozza meg. Boldoggá és sikeressé téve a férfi saját életét is.

Van nő, aki nem ilyen férfit szeretne magának?

Akarunk családfőként élni? Minden segédmunkásnak és miniszterelnöknek egyformán lehetősége van rá. Ez minden férfi felemelkedésének útja.

CSALÁD VEZETÉSE ÖSSZEFOGLALÓ

Értjük már, hogy férfinak és nőnek is megvan a vezető szerepe a családban. Látjuk, hogy mindkettő érezheti jól magát, ha vezető akar lenni. Értjük azt is, hogy vezetni felelősség és nem másokon történő uralkodás. Érzékeljük, hogy miért lenézett és megvetett az, aki nem vállalja a kiegyensúlyozott vezetésből rá eső részt. Látjuk, hogy sem az ügyvezetés, sem a családfőség nem hatalmi, hanem praktikus intézmény és mennyire alja ember az, aki ezt hatalmaskodásra, parancsolgatásra használja. Látjuk, hogy mekkora belső erő és tartás kell, hogy a vezetés felelősségét magunkra vállaljuk, és mennyire romboló, ha uralkodási lehetőségként harcolunk érte. Bölcs kultúránk ősi és örök választ ad a XXI. században is! Éljük vele a városokban is, öregén, fiatalon egyaránt!